

LASKAY ANNA

Az elengedés művészete

Hárman üljük körül az asztalt. Nők: feleségek és családanyák. Beszélgetünk. Sokszor csak elmesélve a saját történetünket, segítjük egymást tovább. Gondolatainkat közreadva, reméljük, sokan magukra ismernek, s „leülnek közénk”.

Anna: Az ősz sok családban hoz változást. A továbbtanulással a nagyobb gyerekek távolabb kerülhetnek az otthonuktól. A felsőoktatásban egyre gyakoribb, hogy külföldön töltenek egy-egy szemesztert. Szülőként, ha korábban nem is, ekkor szembesülünk azzal, hogy el kell engednünk őket. Szerintem ez egy olyan folyamat, ami már a születésükkel elkezdődik. Én tudatosan arra törekszem, hogy az önállósodásukat elősegítsem. Ti hogyan élitek ezt meg?

Ildi: Valahol folyamatosan az a dolgunk, hogy engedjük, elengedjük őket. A cél a kezdetektől szerintem is az, hogy megtanuljon önállóan „járni”. Először szó szerint, aztán egyre inkább átvitt értelemben. Akkor végeztük jól a szülői feladatunkat, ha erre képessé válnak a gyerekeink.

Andi: Ez szerintem a világ legnehezebb dolga! Valóban folyamatos, és az a jó, ha fokozatosan történik. Számomra most a fiam házasságkötése a legfrissebb élmény. Úgy érzem, ez jelenti a legnagyobb elengedést, hiszen hiába tér már vissza hozzánk, ez már nem ugyanaz a kapcsolat, mert saját családot alapít.

Ildi: Nekem az első elengedés a gyermekeim óvodáskorához kötődik. Főként a kisebbről élénke az emlékek, mert ő nagyon ragaszkodó, anyás kisgyerek volt. Még mindig mosolyogva emlegetjük azokat az indokokat, amivel próbáltam rábírní, hogy elváljunk, s az oviban maradjon. Aztán ott van az, amikor először megy egyedül az iskolába. Sőt úgy kell érte menni egy kirándulás utáni hazaérkezéskor, hogy azt a társai ne vegyék észre. Nálunk most következik a kisebbel a középiskola, úgyhogy csak folytatódni fog ez az „elengedéstörténet”.

Anna: A nagyfiunknál egy idő után a versenyeknél jelent meg, hogy jobb neki, ha nem vagyunk ott. Hiába gondoltam azt, hogy akkor vagyok gondoskodó anya, ha elkísérem egy országos szintű megmérettetésre s támogatom a jelenlétemmel. Ő azt kérte, hogy csak az eredményhirdetésre menjek, mert ha ott vagyok, kevésbé tud koncentrálni. Így kívártam, hogy szóljon, s csak akkor indultam. Nem kérdés számomra sem, hogy azt teszem, ami az ő szempontjából a legjobb, de kell hozzá jócskán önfegyelem. Persze az is segít, hogy van még két kisebb, akik jobban igénylik a törődésünket.

Andi: A legkisebb miatt még nekünk is van egy gyermekünk otthon, aki erőteljesebb szülői jelenléteket igényel. Persze nála is arra törekszünk, hogy – a testvéreihez hasonlóan – megtalálja a saját útját.

Ildi: Nálunk a nagyobb mindig önállóbb, társaságibb volt. Negyedéves egyetemistaként ő több időt töltött már külföldön. Ez egyébként kettős érzés, mert egyfelől büszkéek vagyunk rá, hogy megállja a helyét, eredményes, javára válik az önállóság. Viszont már más minőségben vagyunk az élete szereplői, nincs akkora szerepünk szülőként. Kicsit már vendégként fogadjuk őt...

Andi: Igen, miközben ezek örömteli dolgok, közben legalább annyira nehéz is megélni. Most nekünk közösen kell megtalálni annak az egyensúlyát – főleg így, hogy még közös háztartásban élünk –, hogy egymás életének részesei vagyunk, de ez nem jelentheti már azt a napi szintű gondoskodást, mint korábban. A fiatalok részéről is megvan arra az igény, hogy a saját lábukon álljanak. Az életük szervezését és az anyagiakat tekintve is. Az érzelmi támogatás az, ami mindig ugyanannyira szükséges!

Anna: Annyira fontos azt kimondani, hogy a büszkeség és öröm mellett van szomorúság is abban, hogy folyamatosan távolodnak, hiába tudjuk, hogy ez így van rendjén.

Andi: Nekem az is egyre többször jut eszembe, hogy az én szüleim ugyanezt élték át. Persze akkor én is csak a saját boldogságomra gondoltam. Most már értem azt is, hogy a féltésük, akár tiltásuk mögött mi lehetett.

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ:

Milyen érzéssel fogadta gyermeke önállósodási törekvéseit? Hogyan tudta ebben segíteni őt?
(Ha nincs gyermeke: Mennyire érezte szülei támogatását abban, hogy önállóvá váljon? Mennyire volt szüksége erre?)

Ha válaszait velünk is megosztaná, kérjük, írja meg nekünk!

Weboldalunk:

<http://noi-kerekasztal.hu>